

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Šventoji Dvasia ir uola. 1 dalis

John Fenn, 2013 m. balandžio mėn. 20 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Viščiukai ir išdaužyti langai

Kai tai nutiko, mano jaunesnis broliukas ir jo draugai nebuvo vyresni kaip 10 metų amžiaus. Jie buvo senosios ponios Smith fermoje rinkti kiaušinių iš vos kelių belikusių jos vištų. Jai buvo virš 90 metų ir ji buvo silpna, o mano broliui ir jo draugams patiko rinkti kiaušinius ir atlikti kitus mažus darbus mažame ūkyje, kurių ji jau negalėjo atlikti pati. Kaip atlygi už jų tvarkymą jie galėjo pasiimti visokių rūšių „brangenybes“, tokias kaip seni buteliai ir sugadinti radijo aparatai bei kitą šlamštą, kuris galėjo būti vertybė dešimtmečiui berniukui.

Bet vieną dieną po kiaušinių surinkimo, berniukai ėmė mėtyti akmenukus, taikydami į langus senoje įrankių palėpėje. Anksčiau, kai jos vyras dar buvo gyvas, įrankių palėpė buvo judri vieta. Ji iš dalies buvo dirbtuvė, ir iš dalies sandėlis skirtas daiktams, kuriuos reikėjo pataisyti. Bet dabar jis pats griuvo, taigi nuostolis nebuvo didelis.

Štai tokią istoriją Styvas papasakojo mamai, kai ji įsitikino, kad jis rūpestingai, kaip niekada išmetė visas šiukšles. Jokios žalos nepadaryta, nes vis tiek tai griuvo, ir visi mėtė akmenis. Prieš jį išbardama ir siūsdama atsiprašyti ponios Smith su pažadu sumokėti už langą, mama paklausė tai, ką visi vaikai augdami girdėjo daugybę kartų: „Jei tavo draugai nušoktų nuo uolos, ar ir tu šoktum iš paskos?“

Praeitį prisiminus

1970 metais stebėjau charizmatinį judėjimą denominaciniuose surinkimuose, kur svarbiausias dalykas buvo Jėšua (Jėzus) ir Šventosios Dvasios krikštas. Milijonai išėjo iš denominacijų į namų susirinkimus, dažnai vadinamus „maldos ir šlovinimo“ susirinkimais. Nors daugelis elgėsi taip, lyg Dievo dalykai būtų žaislai, su kuriais galima pažaisti, ir prarado balansą tokiuose dalykuose kaip asmeninė pranašystė, kai kai kurie manė, kad yra pranašai, nes galėjo pranašauti arba gaudavo išminties ar pažinimo žodžius, o tie kurie išvarinėdavo demonus galvojo, kad yra pašaukti „išlaisvinimo tarnavimui“, tai buvo įprasta tuo laiku.

Mes tada nepažinome Žodžio, ir daugelis sudvasindavo viską, kaltino demonus dėl visų savo problemų. Vieną kartą Francis Hunter pasakojo nutikimą: „Labai susirūpinusi moteris atėjo pas mane paprašyti maldos nes ji priaugo 10 svarų (4,5 kg). Aš paklausiau ką ji darė, o ji atsakė „Aš Jėzaus vardu išvarinėčiau kalorijas iš savo deserto“, bet vis tiek priaugau 10 svarų. Ką aš dariau ne taip?“

Ach 70-ieji! 70-ieji atvėrė duris 80-ųjų vartotojiškumui, kuriam buvo būdinga Jupiai (Yuppie's) - „Jaunieji miesto profesionalai“ arba labiau įprasta „Jaunimas pirmyn – mobilūs profesionalai“, tai 20, 30 metų amžiaus žmonės ir jų materialistinė gyvenšana. Su pastelinais švarkais vyrams, didelėm šukuosenom moterims, ir TV filmais tokiais kaip „Miami Vice“. Taipogi suklestėjo technologijos, kurios leido sukurti tokius video žaidimus, kaip Pac- Man, Donkey Kong, Centipede. (Nors asmeniškai man patiko labiausiai Galaga).

Pinigai plaukė ir „Jupiai“ klestėjo dėka to, ką suteikė II Pasaulinio Karo tauta, į visuomenę įėjo akivaizdus godumas. Ir tai beveik pasiekė Kristaus Kūną.

Pokalbis tarp pastorių 1984

Pastoriai ir surinkimo pasaulis negalėjo lygiuotis su klestėjimu. Vienas pastorius pastebėjo: „Video žaidimai pasiglemžia mūsų jaunimą“, o kitas: „Mūsų surinkimas vis dar atrodo taip, kaip 1950, kaip mes galime pritraukti naujus žmones taip atrodydami?“ Tuo metu kitas pastebėjo: „Žmonės dabar turi daugiau daiktų nei anksčiau, jie geriau praleis laiką iškyloje, savo valtyje ar stovyklavietėje nei savaitgalį nueis į surinkimą“.

Jie pastebėjo, kad surinkimas tapo netinkamu ir komedijinių juokų taikiniu, netinkamu pavyzdžiu. Užuo surinkimui buvus katalizatoriumi visuomenei ir kultūrai pakeisti, dabar kultūra ir visuomenė keitė surinkimą. Vienas pastorius paklausė: „Pasauliui priklauso tai, kas geriausia, nors mes esame Dievo vaikai, taigi ar mums nederėtų turėti daugiausia ir tai kas geriausia, kad pritrauktumėm žmones?“

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kas atsitiko po to?

Kuomet prasidėjo subalansuotas Tikėjimo Žodžio judėjimas, tai papildė tikrai reikalingą esminį supratimą apie teisumą, Jėzaus vardo jėgą, Dievo kaip mūsų šaltinio suvokimą, ir Šventosios Dvasios dovanas. Tai buvo gera tiems labai uoliems 1970-ųjų charizmatamas. Originalių „tikėjimo mokytojų“ pasekėjai ėmė iškreipti Raštą, kad gautų pinigų ir susilygiuotų su pasaulio klestėjimu.

Iškreipiant eilutes, kurios neturėjo nieko bendro su pinigais, pritaikant jas pinigams taip, kaip tai darė mokymas apie „Šimteriopą atlyginimą“ pagal Morkaus 4 skyrių, į Kūną įslinko godumas, siekiant lygiuotis su pasauliu. Surinkimai ėmė leisti pinigus video žaidimams, kad pritrauktų ir palinksmintų jaunimą, o po to galėtų jiems 20 minučių pamokslauti.

Suaugusiems tai buvo nauji pastatai, kuriais visi galėtų didžiuotis, siekiant tokių dalykų, kaip itališkas marmuras fojė, brangi garso ir video įranga, kavinės prie įėjimo, ir pastoriai manė, kad būtų labai gerai jei tik jie galėtų transliuoti savo tarnavimus per TV. Karjeros viršūnė buvo pamokslauti konferencijose.

Šokimas nuo uolos

Jono 6:1-13 mes skaitome Jono pasakojimą apie 5.000 vyrų bei moterų ir vaikų pamaitinimą. Jėšua nuvyko į kitą ežero krantą, bet tūkstančiai nusekė iš paskos dėl Jo padarytų išgydymų. Bet dabar jau buvo vėlu, toli nuo miesto, ir laikas vakarieniauti.

„Jėšua pasakė Pilypui: „Kaip mums nusipirkti duonos, kad šitie žmonės galėtų pavalgyti?“ Tai Jis pasakė, kad juos išbandytų, nes gerai žinojo, ką ketina daryti.“

Jėšua niekada nesikeičia. Jis yra toks pats šiandien. Jis vis dar mums pateikia pasirinkimus, kad maetytų, ką mes darysime lygiai taip, kaip Jis darė Pilypui, nes Jis žino, ką nori daryti mūsų gyvenimuos. Mes turime suvokti, kadangi Viešpats prižiūri savo Kūną iš dangaus, Jis pastato mus į poziciją, kur mes turime daryti pasirinkimus; ar mes šoksime nuo uolos kartu su mūsų draugais, ar darysime sunkų apsisprendimą, kuris augins mus brandoje Jame ir ves mus į Jo valią mūsų gyvenime.

Kaip John ir Barbara sugrįžta atgal nuo uolos krašto

Kuomet pirmaisiais mūsų santuokos metais aš dirbau PTL klube Charlotte, Šiaurės Karolinoje, 1978-79, mes aukodavome dešimtines nuo svarbesnio užmokesčio Jim ir Tammy surinkimui, kurį lankėme – 11\$ arba 15\$ pagal mano savaitinį uždarbį 150 \$ arba 111\$, kuriuos parsinešdavau namo. Tie 4\$ skirtumas galėjo reikšti trūkumą valgio arba ne. „Raudonas Vėžys“ tuo metu siūlė „Viskas, ką tik gali suvalgyti...“ už \$2.89 – jiems nepatikdavo, kad aš ateinu, nes jie patirdavo nuostolį! Taigi, jei poreikis ir apetitas buvo toks, mes aukodavome \$11, ir jei sąskaitos buvo įprastos ir mes nevaikšiojome išalkę, tai buvo 15\$.

Mes tikėjome mokymu, kuris tada buvo prasidėjęs apie šimteriopą atlygį, taigi duodavome \$15 kiekvieną savaitę, tikėdami, kad greitai koku nors būdu mums sugrįš 1500\$. Bet kažkas čia buvo negerai. Barbara vieną dieną pasakė: „Mes aukodavome iš meilės Dievui ir Jo žmonėms, bet dabar mes aukojame dėl godumo, kad gautume kažką atgal, mums reikia atgailauti ir padaryti mūsų širdis teisingomis. Ir mes tai padarėme – mes pasitraukėme nuo uolos krašto.“

Aš tarnavau didelio surinkimo komandoje, labai matomoje pozicijoje, tai nutiko maždaug 1997 ar 1998 metais. Metinių savaitės ilgio susirinkimų metu tą vasarą vienos moters mokymas skelbė specialų palaiminimą kiekvienam, kuris padės ant platformos prie jos kojų 100\$. Spaudžiami bendradarbių – pastoriaus ir jo pagalbininko, kurie buvo pirmieji tai padarę, taigi paskui aukštesnius surinkimo tarnautojus pasekė ir kiti lankytojai.

Turiu čia liūdnei prisipažinti, kad ir aš taip pat išėjau. Dėl šito veiksmo aš gailiuosi visą savo gyvenimą, nors aš žinau, kad Viešpats atleido man, bet aš vis dar pykstu ant savęs dėl to, kad pasidaviau surinkimo bendradarbių įtakai. Aš spoksojau į pastorių, kai ėjau pro šalį link platformos, kodėl jis laikas nuo laiko nenutildo tos moters, ir tai buvo viskas, ką aš galėjau padaryti, neprisidengdamas „šarlatano“ ir „sukčiaus“ (nėra jokios šlovės, arba šlovė pasitraukė) prieš pastorių ir susirinkusią minią. Aš buvau taip susigėdęs dėl savo poelgio, kad daugiau nenorėjau turėti nieko bendro su nei vienu iš jų. Aš nušokau nuo uolos kartu su visais kitais.

Bet aš atgailavau ir užlipau iki uolos krašto. Tai buvo paskutinis kartas, kai aš buvau prie uolos krašto.

Šventoji Dvasia ir uola

Taigi, ši serija yra apie tai, kaip Jėšua per Šventąją Dvasią pastato mus prieš pasirinkimus, kad pamatytų, ar mes šoksime nuo uolos su kitais, ar eisime tuo taku, kuriuo Jis mus veda. Tema bus apie

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

tai, kaip padaryti teisingus sprendimus Jame. Mes pasižiūrėsime keletą Rašto vietų Evangelijose ir kitų pavyzdžių iš gyvenimo. Likite su mumis, iki kitos savaitės!

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Šventoji Dvasia ir uola. 2 dalis

John Fenn, 2013 m. balandžio 27 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

Aš norėjau paminėti, kad dabar mes siūlome 2 dalį iš 3 dalių serijos „Regėjimai ir sapnai“, tai labai gera dvasinių sapnų ir regėjimų studija, rūšys, kaip ir kodėl – vertingas mokymas!

Viešpaties bandymas

Praeitą savaitę aš paminėjau Jono 6:5-6, kur Jėšua klausė Pilypo matydamas aplink susirinkusius 5.000 vyrų plius moteris ir vaikus: „Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia didelė minia pas Jį atėjusi, Jėzus paklausė Pilypą: „Kur pirsime duonos jiems pavalgydinti?“ Jis klausė, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysias“.

Jokūbo 1:2, 13, 16-18 sako: „Mano broliai, laikykite didžiausiu džiaugsmu, kai patenkate į visokius išbandymus... Nė vienas gundomas tenesako: „Esu Dievo gundomas“. Dievas negali būti gundomas blogiu ir pats nieko negundo. Neapsigaukite, mano mylimi broliai! Kiekvienas geras davinyš ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra permainingų ir nėra šešėlio keitimosi. Savo valia Jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad būtume tarsi Jo kūrinių pirmieji vaisiai“.

Taigi, Viešpats negundo mūsų blogiu, bet Jis mus bando. Jis bando mus gėriu. Jo bandymas labiau panašus į „parodymą“, nes Jis pažįsta mus, mūsų potencialą ir likimą, taigi Jis mus įveda į situacijas, kurios suteikia mums galimybę parodyti tai, kas yra mūsų širdyse.

Mato 11:19 Jėšua paskė: „Bet išmintį pateisina jos vaikai“, kas reiškia, kad išmintingas sprendimas ne visada akivaizdžiai būna matomas pradžioje, bet to sprendimo „vaikai“, sprendimo rezultatai atskleis, ar anksčiau padarytas sprendimas buvo tikrai teisingas.

Žmonės, kurie kartu su kitais minioje šokinėja nuo dvasinių uolų, nedaro išmintingų sprendimų. Jie negali atsigręžti į savo gyvenimo įvykių seką ir pamatyti, kad sunkiai padarytas, bet išmintingas sprendimas vėliau atneša dividendus. Jiems buvo sunku tikėti, kad Šventoji Dvasia veda juos daryti sunkius apsisprendimus. Jie nenorėjo, kad Dvasia vestų juos per skausmingus pasikeitimus, bet Ji tai darė.

Kur mes gausime pakankamai pinigų?

Jei mes panagrinėsime tai, ką Jėšua pasakė Pilypui, pamatysime, kad tai buvo tobulai normalus, „natūralus“ klausimas: „Kur mes nusipirksime pakankamai duonos pamaitinti šitiems žmonėms?“ Klausime nebuvo jokios užuominos apie antgamtinį aprūpinimą, kuris jų laukė vos už kelių akimirų. Galimybės patirti antgamtinį aprūpinimą retai kada pasirodo kaip antgamtiškos, ir dauguma karalystės darbų veikia pagal principą: „bus jums pagal jūsų tikėjimą“.

Mes negalime kaltinti Pilypo, kad jis atsakė į natūralų klausimą natūraliu būdu. Pilypas tikrai nežinojo, kad Jėšua padaugins berniuko priešpiečius, nes niekada anksčiau to nedarė. Jėšua niekada nesikeičia, Jis vis dar užduoda mums klausimus, kad pamatytų, ką mes darysime. Jis vis dar prašo mus pagalvoti apie tai, kas galėtų būti, pamąstyti apie neįtikėtinus dalykus.

Chrisas buvo mirties pavojuje

Po pirmų 24 namuose pragyventų metų, mūsų vyriausiais ir neįgalus sūnus persikėlė į grupės namus, kurie yra maždaug dvi valandos kelio nuo mūsų. Jo jaunesnieji broliai baigė mokyklą, išvyko iš namų ir pradėjo gyventi savarankiškai. Mes su Barbara supratome, kad turime padaryti sprendimą ilgam laikui. Tai buvo sunkiausias sprendimas, kurį mums teko kada nors daryti ir mes jautėmės blogiausi tėvai ir žmonės visame pasaulyje.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Chrisas protiškai yra apie 4 metų amžiaus. Jis myli Viešpatį, bet kai jis sulaukė 4 metų, jis ir liko tokio amžiaus. Kaip jūs galite pasakyti keturmečiui, kad jis negali daugiau gyventi namuose, ir turi gyventi 2 valandos kelio nuo namų, o tėtę ir mamą matyti tik kartą per 4-8 savaites (tai dėl tarnavimo kelionių ir 2 valandų kelio nuo mūsų namų)?

Metų metais jis galvojo, kad padarė kažką negerai. Jis gali paprašyti aptarnaujančių žmonių paskambinti į namus ir per telefoną pradėti verkti, maldaudamas per ašaras: „aš atsiprašau už tai, ką padariau negerai, gal jūs galėtumėte leisti man sugrįžti namo, atsiprašau, kad pasielsgiau negerai“. Kadangi jis protiškai atsilikęs, jam reikėjo net dviejų metų, kad suprastų, jog jis nepadarė nieko blogo, bet kaip Jason ir Brian turėjo išvykti į „mokyklą“, taip ir jis dabar, kaip ir jie, tiesiog turi eiti į „mokyklą“.

Aptarnaujantis personalas kentėjo nuo jo temperamento prasiveržimų, kurie būdingi dėl smegenų sužeidimų, dėl cerebralinio paralyžiaus (terminas apibūdinantis kiekvieną smegenų traumą gautą gimdant ar priimant), arba vėliau galvos traumos; netikėtų stiprių garsų, pasikeitimų dienotvarkėje, visko kas tik galėjo jį sužeisti. Kai pyktis praeidavo, jis tapdavo romus, gailėdavosi ir atsiprašinėdavo.

Bet tą vasarą Chris prarado norą gyventi. Namuose gerai mamos maitinamas jis svėrė apie 175 svarus (79 kg), bet jis atsisakė valgyti grupės namuose, numesdamas svorį iki 138 svarų (62 kg). Jo mažiausias sveikas svoris buvo 135 (61 kg) ir jis artėjo prie to greitai. Jis tada atsisakė keltis iš lovos, atsisakė maisto, netgi tuštinosi į lovą, visiškai prarado norą gyventi.

Namų valdytojas ir slaugė pasakė, kad jo būklė gali greitai būti tokia, jog jie turės perversi jį į slaugos namus ir leisti numirti. Aš sureagavau išgąščiu, rimtumas to kas vyko, buvo tarsi smūgis šlapiu rankšluosčiu per veidą, ir esu labai dėkingas, kad Barbara nedalyvavo tame susirinkime.

Šokti nuo uolos ar tikėti stebuklu?

Yra tokia tarnavimo filosofija, kuri teigia, kad jeigu tarnautojas rūpinsis Dievo žmonėmis ir dirbs, netgi ignoruodamas savo paties šeimą, Dievas viskuo pasirūpins. Dėl tokio mąstymo pamokslininkų vaikai (PV'ai) turi sužeistų vaikų reputaciją: „Tėtis rūpinosi visais, bet tik ne savo šeima“.

Tai pasireiškia tuo, kad tarnaujantis tėtis atsakinėja į skambučius net prie pietų stalo, net jei vienas iš vaikų yra įpusėjęs savo pasakojimą apie tai, kas atsitiko mokykloje. Tai reiškia, kad jei tarnautojo vaikas vaidina mokyklos spektaklyje, tėtis vis tiek neleis niekam kitam praversti tarnavimo tą vakarą, kad jis galėtų pamatyti vaidinimą, nes mano, kad tik jis vienas turi tai daryti. PV'ai užauga manydami, kad jie yra antroje vietoje po Dievo, ir kaip jie gali lenktyniauti su Juo?

Barbara ir aš niekada nebuvo šitokių įsitikinimų. Mes tikime, kad jeigu mes visų pirma rūpinsimės mūsų šeima Dievuje, tuomet viskas veiks kartu. Taigi, aš nesutinku (netgi dabar nesutinku) atsakinėti į skambučius pietų metu. Jei vienas mano sūnų dalyvauja renginyje, kuriame aš turiu būti, aš perduodu pareigas kitiems, kad galėčiau ten nuvykti. Netgi dabar, kai aš esu su Chrisu aš neatsakinėju į tarnavimo skambučius. Tas pats jei Barbara ir aš leidžiame laiką dviese.

Persikėlimas

Chrisas merdėjo, jis gyveno dvi valandos kelio nuo mūsų. Nedelsdamas aš pradėjau jį lankyti du kartus per savaitę. Kartais mes vykdavome kartu su Barbara, kartais tik aš vienas. Aš iškeldavau Chrisą iš lovos, nuprausdavau jį duše ir nuskusdavau, pasiimdavau jį į McDonald's arba pasivėžinti, kad tik pakelčiau jį iš lovos, ir kad tik jis vėl norėtų gyventi. Faktiškai tie savaitiniai vizitai buvo tai, dėl ko jis gyveno, ir greitai jo emocinė būklė tapo priklausoma nuo mano aplankymų.

Tik tam, kad galėtume aplankyti jį du kartus per savaitę, greitai mes ėmėme išleisti tiek pinigų, kiek kainavo namo nuoma, kuras, būtiniausi dalykai, ir valgis. Aš neturėjau laisvo laiko, nes tos dvi dienos turėjo vykti tiksliai pagal laikrodį. Ar mums reikėjo šokti nuo uolos su minia, tai reiškia - leisti Chrisui mirti ir sakyti: „Tai, ką mes darome Viešpatyje yra svarbiau negu jo gyvybė“, o gal mes turėjome tikėti Dievu, kad Jis padarys kažką visiškai neįprasto“.

Tai vyko 2008 metų vasarą. Ekonomika smuko, santaupos seko, nes visi laukė, ką darys kongresas. AIG, Lehman Brothers, įvairūs dideli bankai visi patyrė nuostolius – natūraliai nebuvo išėities.

Nepaisant mūsų namų surinkimų Tulsoje, mes nutarėme Chrisui skirti pirmą vietą, taigi mes turėjome persikelti arčiau jo. Barbara ir aš tuomet buvome penkiasdešimties. Mes nenorėjome išsinuomoti buto, nes Chrisui reikėjo nuolatinių namų. Mes nenorėjome nuomoti namų, už kuriuos turėtume mokėti nuomą,

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

ir mes supratome, kad mažas miestelis, kur buvo jo grupės namai tikrai nebuvo brangakmenis tarp Oklahomos miestų.

Aš nusprendžiau, kad mums reikia gyventi pusvalandis kelio nuo Chriso, ir jei mes galėtume nusipirkti namus prie netoliese esančio Grand Lake ežero, tai galėtų būti namai, kurie gal būt išgelbėtų jo gyvybę. Tai būtų vertybė ekonomikai smunkant ir tai priklausytų mums. Prie paradinių durų mums reikėtų vežimėliui tinkamos rampos, kai jis svečiuotųsi pas mus, ir mums reikėtų lygaus ir plokščio kiemo, nes dauguma namų prie ežero buvo ant pakilimo aukščiau ežero paviršiaus.

O kur gauti pinigų?

Po to, kai mes nustatėme mūsų prioritetus, kad neleisime Chrisui mirti ir kad mes galėtume tęsti savo tarnavimą nesislėpdami, bet tada mes turėsime pertvarkyti mūsų gyvenimus, kad išgelbėtume jo, ir kai mums reikėjo sutvarkyti nuomos/pirkimo ir vietos dalykus, nusprendėme, kad pirsime vietą prie ežero, TADA mes kreipėmės į Tėvą maldoje.

Mes buvome labai panašūs į Pilypą, kuriam reikėjo stebuklo pamaitinti minią. Mes neturėjome grynų pinigų, aš kreipiausi į nuomos agentus, bet jie visad sakydavo, kad laukia ką darys kongresas, taigi, mes buvome beviltiškoje padėtyje. Tada aš vėl atėjau pas Tėvą maldoje ir pasakiau: „Tėve, mums reikia savininko, kuris pasirašytų sutartį, nes nei vienas dabar neketina nuomoti, bent jau ne mums.“

Tai buvo neįprastas mąstymas. Normalus mąstymas būtų buvęs toliau tęsti kassavaitinius vizitus, tai augintų stresą mummyse, nes reikėtų, kad kiti dalykai, kurie turi būti padaryti, nebus padaryti, arba normalus pamokslininkas sakytų – leiskit jam numirti, bet tai mums netiko.

PO TO, kai visa tai išsakėme Tėvui, aš staiga pajutau ramybę, ir pamačiau mažą regėjimą apie Grand Lake, su ovaliniu keliu aplink šiaurės ir vakarų krantą, lyg nematoma ranka pieštų ovalą pieštuku ant popierinio žemėlapiu. Aš žinojau, kad tai plotas, kurį parūpino Tėvas.

Taigi, tučtuojau aš pritvirtinau GPS prie priekinio stiklo ir dvi dienas praleidau važinėdamas aplink visą ežerą, lankydamasis visur išskyrus ten, kur mačiau Viešpaties ranką piešiant ovalą. Aš norėjau susipažinti su galimybėmis, su galimomis kainomis, ir t.t. Kai Jis davė man tą plotą, Jis taip pat man pasakė ir kainą 127.000\$, taigi, man reikėjo pamatyti, kokia tai bus vieta. Jis taip pat man davė ir regėjimą – mažas namas apsuptas medžių su juodomis langinėmis, ir rampa einančia nuo paradinių durų.

Trečią dieną, aš jaučiau, kad sužinojau pakankamai, ir aplenkiau tą plotą, kurį mačiau nupieštą. Aš beveik du kartus aplankiau kaimynystėje esančius dvigubo pločio pačių statybos namukus ir kitus mažus namus, važiuodamas iki galo tos vietos, kur regėjime mačiau namą. Plius ten buvo ženklas: „Parduoda savininkas“, toks ženklas priekiniame kieme. Savininkai buvo baptistų pastorius ir jo žmona, kuriems reikėjo būti arčiau savo surinkimo kitame ežero krante. Jie pasirašė sutartį ir mes įsikėlėme. Chrisas tučtuojau pasitaisė, priaugo svorio, sakydamas: „Tėti, man patinka šitas namas“. Ir štai taip mes gyvename šiandien.

Bet tai niekada nebūtų įvykę, jei mes nebūtume supratę, kad Dievas bando mus gerais dalykais,- sunkūs sprendimai, sprendimai kuriems reikia neįprasto mąstymo ir tikėjimo, motyvuoti principų ir teisingų prioritetų – Šventoji Dvasia vedė mus kai nusprendėme žengti žingsnį link neįmanomo.

Sekančią savaitę daugiau apie Viešpaties bandymus su gerais dalykais, ir kitus ne tokius akivaizdžius kelius, kuriais Jis veda, ir dar daugiau!

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Šventoji Dvasia ir uola. 3 dalis

John Fenn, 2013 m. gegužės 3 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

Praeitą savaitę aš dalinausi apie tai, kaip Pilypas atsakė į normalų Jėzaus klausimą normaliu „natūraliu“ atsakymu. Nors mums Jono 6:5-6 yra pasakyta, kad Jėšua paklausė tam, kad išbandytų Pilypą, kitais žodžiais, norėjo pamatyti ar Pilypas galvos taip, kaip kiti minioje, o taip jis ir padarė: „Reikėtų pusės metų uždarbui, kad užtektų nupirkti duonos visiems jiems pamaitinti“, arba jis galvos neįprastai apie tai ką Dievas gali padaryti.

Jėšua niekada nepasikeitė, ir ši serija yra apie tai, kaip Jis veda mus Šventąja Dvasia iki tokių pat pasirinkimo momentų, ir kaip Jis mus bando, kad parodytų, kas yra mūsų širdyse lygiai taip, kaip Jis tai darė evangelijose. Čia yra kitas pavyzdys:

Kas Aš esu?

„Kuo žmonės mane, Žmogaus Sūnų, laiko?“ Jie atsakė: „Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, kiti Jeremiju ar dar kuriuo iš pranašų“. Jis vėl paklausė: „O kuo jūs mane laikote?“ (Mato 16:13-18)

Tai buvo tarytum testas (išbandymas) Pilypui aprašytas Jono 6 skyriuje. Pokalbis vyko „natūraliu“ būdu, nebuvo užuominos, kad Jis laukia apreiškimo, laukia kas atsakys nestandartiniu mąstymu.

Kai Simonas Petras atsakė: „Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus“, Jėšua jam atsakė: „Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė“. Jis nepadarė šitos išvados diskutuodamas su kitais apie idėjas, ar Jis yra Elisas ar iš numirusių prisikėlęs Jeremijas – Petras gavo apreiškimą iš Tėvo, kad Jėšua yra Mesijas ir tai pasakė.

Abiem šiais atvejais Jėšua stebėjo, tyrinėjo, leido apmąstymo procesui vykti Pilypo ir Petro galvose, laukdamas apreiškimo iš jų ir galvodamas, kad tai nėra „šokimas nuo uolos kartu su visais kitais draugais“ – štai tokios rūšies mąstymas.

Kuo jūs važinėsite?

Buvo 1978 metų rugpjūtis, mėnesis iki Barbaros ir mano vestuvių. Aš dirbau PTL Klube netoli Charlotte, Šiaurės Karolinoje, toje tarnavimo dalyje, kuri buvo vadinama „Heritage USA“. Barbara išvyko namo ruošti vestuvėms, o aš dirbau, išnuomavau mums butą, ir laukiau, kada Tėvas mums parūpins automobilį. Nuo Charlotte iki Indianos buvo 15 valandų kelio automobiliu.

Aš pradėjau ten dirbti tą gegužį, vairuodamas mano mamos atsarginį automobilį, kol įsigysiu savo nuosavą. Bėda buvo ta, kad neturėjau santaupų naujam automobiliui, o mamai reikėjo gražinti jos automobilį po dviejų mėnesių. Aš ieškojau Tėvo ir norėjau sužinoti, kaip Jis mums duos automobilį. Vėliau tais metais Barbara ir aš sudarėme sąrašą visko, ko mums reikėjo automobilyje: automatinis pavarų perjungimas, nes jos pirmas ir paskutinis bandymas mokytis, kaip vairuoti su perjungiamais bėgiais, 4 kartą stabtelėjus baigėsi tragiškai mano automobiliui ir kitiems automobiliams, kurie važiavo iš paskos.

Detalės, detalės

Mums reikėjo kondicionieriaus, nes mes ketinome gyventi karštoje ir tvankioje Šiaurės Karolinos valstijoje, 4 durų automobilio, nes reikėjo nuvežti vestuvių dovanas į mūsų butą, ir taupios benzino išeigos. Kai mes sudarėme sąrašą, aš dvasioje buvau paragintas pažiūrėti į automobilį žurnalo „Motor Trend“ viršelį, kur buvo pavaizduota „Metų mašina 1978“: Plymouth Horizon/ Dodge Omni. Aš žinojau savo dvasioje, kad būtent tai ir yra, ką Tėvas man parūpino, iš mano dvasios tryštanti ramybė ir užtikrintumas patvirtino šitą faktą.

Keli mėnesiai praėjo nuo to laiko, kai aš žinojau, kad mes turėsime tą automobilį, bet jokio automobilio nebuvo. Aš svarsčiau, kaip tai galėtų įvykti – padovanos turtingesnis draugas, galbūt gausiu automobilį iš tėčio kaip vestuvinę dovaną, o gal net mano mama ir jos tėvai nupirks mums tokią dovaną? Scenarijus sukosi ir sukosi galvoje, kaip Dievas išpildys Savo žodį.

Desperatiški dėl to automobilio!

Mane paveždavo į darbą ir iš darbo mano bendradarbiai, bet iki mūsų vestuvių rugsėjo 16 dieną liko tik vienas mėnesis, taigi aš sulenkiau savo kelius šeštadienį ir tikrai tikrai ieškojau Tėvo dėl to automobilio, kurio man reikėjo už trijų savaičių nuvažiuoti į savo vestuves Indianoje.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Staiga aš išgirdau Jo balsą, bet tai nebuvo apie automobilį. Jis pradėjo man kalbėti kaip būti geru vyru, kaip elgtis su savo žmona (Jis pasakė man elgtis su ja kaip su karaliene, nors turiu pripažinti, kad ne visada įvykdžiau šį nurodymą) ir mokiausi ką reiškia paguldyti savo gyvenimą dėl jos, ir kitus dalykus, kurių aš nesakiau niekam net Barbarai. Bet nieko apie automobilį.

Tada Jis man pasakė dar kelis dalykus apie mano laiką PTL, kur Jis siunčia mane į mokyklą po PTL, bet nieko apie automobilį. Kai aš paklausiau apie automobilį, Jis tylėjo – jokio atsakymo. Keista, aš galvojau, nors Jis tiek daug kalbėjo apie santuoką ir mūsų ateitį sekančiais metais.

Siūbuodamas savo kūnu link grindų ir atgal aš maščiau apie Jo tylėjimą. Tai buvo tik incidentas apie Pilypą ir Petrą – aš žinojau, Tėvas ir Viešpats stebėjo mane, stebėjo mano proto darbą, stebėjo mano širdies svarstymus.

Aš padariau išvadą, kad galbūt gauti tą automobilį buvo svarbu tik man ir niekam daugiau. Galėjo būti, kad tai nebuvo kažkieno nepaklusnumas ar delsimas mums dovanoti automobilį, galbūt Tėvas tylėjo, nes gauti automobilį priklausė nuo mano veiksmų.

Aš galvojau, kad to negi būti. Aš neturėjau pinigų, niekada nesinaudojau kreditu – ar galėjo Tėvo aprūpinimas būti TOKS lengvas? Ar aš „tranzavau“ šituos du mėnesius ir skolinausi mamos automobilį visiškai ignoruodamas galimybę, kad aprūpinimas jau buvo; kad antgamtinis elementas yra patvirtinimas kredito man? Ar gali taip būti?

Aš pasakiau Jam!

„Tėve, jei Tu man nepasakysi apie, tai kaip aš gausiu automobilį, aš eisiu pas pirmą prekybos agentą, kurį rasiu ir apsvaiginsiu bandydamas nusipirkti tą mašiną. Man atrodo, kad apsvaiginsiu pirkdamas automobilį! Geriau būtų, kad Tu man dabar pasakytum!“ (Kaip tai buvo kvaila ir drąsu, netgi 20-čiui, dar nepatyrusiam charizmatui)

Nieko. Tyla. Jokio žodžio. Jis tylėjo ir aš galėjau suprasti savo dvasioje, kad Jis stebėjo mane, kaip Tėvas stebi sūnų. Bet dabar aš turėjau veržtis pro grėsmę. Taip aš ir padariau. Aš nuėjau mylią iki artimiausios Chrysler agentūros, o ten ant pakylės aš pamačiau baltą Plymouth Horizon, į kurį vos neatsitrenkiau, kuomet užlipau į kalną pas pardavėją ir kirtau stovėjimo aikštelės ribas.

Aš niekada nebūčiau pirkęs naujo automobilio, ir dar už 5.400\$ (visiškai naujas, 1978) atrodė milžiniška, kai aš uždirbdavau tik 150\$ per savaitę. Bet jie turėjo „naujo vairuotojo“ programą, arba būtinai turėjo parduoti, bet dvasine prasme, tai Tėvas parūpino, ir aš nuvairavau tą automobilį iš stovėjimo aikštelės be pinigų ir tik už 157.88\$ per mėnesį.

Kita istorija apie automobilį

Po kelių metų, kai Plymouth Horizon nuvažiavo savo paskutinę mylią, mes padarėme kai kuriuos blogus sprendimus dėl verslo, ir baigėsi tuo, kad turėjome vėl skolintis automobilį. Šį kartą iš žmogaus surinkime. Jis buvo didelis, 2 durų, kurios buvo sparnų dydžio, Lincoln Continental. Jis tiko man važinėti po miestą, bet netiko mūsų 5 žmonių šeimai. Surinkimas turėjo vykti maždaug 3 valandos kelio nuo mūsų ir mums reikėjo ruoštis važinėti, bet ir vėl suvokėme, kad mums reikėjo automobilio ir neturėjome jokių būdų kaip jį nusipirkti.

Aš turėjau pradėti gauti algą tik mums pradėjus lankyti surinkimą, taigi aš žinojau, kad man nėra jokių galimybių gauti paskolą banke, nes faktiškai aš dar buvau bedarbis tuo metu. Nors mes turėjome vykti po savaitės, o Tėvas neparūpino mums kito automobilio.

Dar kartą aš pradėjau maštyti, kad kas nors duos mums automobilį, bet dangus tylėjo šiuo klausimu. Vieną dieną aš prisiminiau kaip nusipirkau Plymouth Horizon ir pasakiau Barbarai: „Filipiečiams 4:19 yra tiesa, nesvarbu, ką sako aplinkybės; Jis patenkina mūsų poreikius pagal Savo šlovės turtus, ir tai buvo poreikis, o ne troškimas. Ir 2 Petro 1:3-4 sako „Visus dalykus, kurių reikia gyvenimui ir pamaldumui Jis parūpino per Viešpatį“, taigi aš turėjau tikėti, kad aprūpinimas jau yra. Aš jaučiau trauką nueiti ir pasižiūrėti mažai naudotų automobilių ekspoziciją netoli surinkimo vietos, taigi aš eidavau tenai pažiūrėti, ar ten yra Tėvo aprūpinimas.

Ir vėl, mes sudarėme sąrašą: Automatinis, keturių durų, su oro kondicionieriumi, geros būklės, ir kad nereikėtų mokėti dar 30 dienų, kai jį įsigysime. Tokie buvo poreikiai, taigi tai buvo įtvirtinta mano galvoje.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kai ašėjau per automobilių stovėjimo aikštelę, apėjau aplinkui 4 durų baltą Chevy Impala ir paklausiau apie šį automobilį. Aikštelės savininkas man pasakė, kad jis parduoda automobilį vietoj savo draugės iš to paties surinkimo. Kai pasakiau, kad esu pastorius ir paklausiau kokį surinkimą jie lanko, aš supratau, kad pažįstu tą moterį, kuri pardavinėjo savo automobilį. Aikštelės savininkas pasiūlė paskambinti jai ir pakalbėti bei pridūrė, kad jis neims savo užmokesčio, jei aš susitarsiu su ja. Kai aš jai paskambinau, ji tučiuojau sutiko su viskuo – aš pasakiau jai savo nuomonę, mūsų galimybes ir, kad galėsime pradėti mokėti tik po 30 dienų, o ji pasakė, kad jai tai tinka. Ir aš nuvairavau tą automobilį iš aikštelės.

Aš pasidalinau šitomis istorijomis iš savo gyvenimo, nes jos gali kam nors padėti nešokti nuo uolos kartu su visais, nes taip nepatiriama pilnatvės ir/ arba negyvenama antgamtiniame dangaus aprūpinime – tai gali kažkam padėti suvokti, kad dažnai, kuomet nėra aprūpinimo, tai reiškia, kad tai priklauso nuo jūsų – ar tikėsite Dievą, ar ne. Tai priklauso nuo jūsų, ar seksite natūralų mąstymą kaip Pilypas, ar leisite, kad apreiškimas lietuši iš jūsų širdies, kaip Petro atveju. Daug kas iš dangaus ateina tokiu būdu: „tebūna tau pagal tavo tikėjimą“.

Šventoji Dvasia ves jus priimti sprendimą, Jėšua vis dar bando mus, duoda mums galimybę parodyti savo potencialą, bet Jis negali už mus nuspręsti. Išnagrinėkite pasirinkimus, kol jūs neįsitvirtinsite geruose prioritetuose, ir tuomet darykite tai, kas yra teisinga – tai gali būti labai neįprastas mąstymas, neįtikėtinas. Daugiau – kitą savaitę.

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Šventoji Dvasia ir uola. 4 dalis

John Fenn, 2013 m. gegužės 11 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Aš dalinausi apie būdus, kuriais Viešpats mus bando geru, patvirtina mūsų potencialą, o šiandien apie tai, kaip Jis bando mūsų motyvus ir suteikia galimybę įvertinti širdį.

Valgykite mano kūną, gerkite mano kraują

Matas, Morkus ir Jonas užrašė apie tai, kaip Jėšua vaikščiojo vandeniui, ir kiekvienas užrašė savo požiūrį į šį įvykį, bet tik Jonas pamini, kas iš tiesų vyko PO TO, kai valtis nusiyrė į kitą krantą (Mato 14, Morkaus 6, Jono 6)

Jūs prisimenate, kad Jėšua ką tik pamaitino 5.000 vyrų bei nenustatytą kiekį moterų ir vaikų, padauginęs berniuko priešpiečius. Po to Jis pasiuntė 12 mokinių valtyje su norodumu išsilaipinti kitame krante, o Jis pats žadėjo prisijungti prie jų vėliau. Tuo metu Jis nuėjo į kalnus melstis, bet grįžo pas juos tarp 3 ir 6 ryto eidamas vandeniui (Mato 14:25 teigia, kad tai buvo per 4 pamainos budėjimą, kuris vykdavo nuo 3 iki 6 valandų ryto).

Matas yra vienintelis, kuris užrašė Petro išlipimą iš valties ir ėjimą vandeniui. Morkus pasakoja mums, kad Jėšua ėjo paskui valtį ir jie sušuko iš baimės. O Jonas pasakoja mums tai, kad tada kai jie sulipo į valtį „Nedelsiant valtis atsirado žemėje į kurią jie vyko“. Tai mes vadiname „perkėlimu“ - valtis, viskas kas joje buvo ir 13 vyrų - buvo akimirksniu perkelti 3-4 mylias (5-7 km) į krantą tolimame ežero krašte (Jono 6:21)

„Kitą dieną minia, buvusi anoje pusėje, pamatė, kad ten nebuvo kitos valties, tik ta, kurioje Jėšua išsiuntė savo mokinius, ir jie žinojo, kad Jėšua neplaukė su jais toje valtyje.... Suradę Jį kitoje ežero pusėje, jie klausinėjo: „Rabi, kada čia atvykai?“

Jėšua, atsakydamas jiems, tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs ieškote manęs NE todėl, kad matėte ženklų, bet kad prisivalgėte duonos lig soties“ (Jono 6:22-26, aš pabrėžiu ant „ne“)

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Motyvai

Jėšua ir šiandien atskleidžia mūsų tikruosius motyvus: „Tikrai, tikrai sakau jums, jūs norite dalyvauti sėkmadieninėje mokykloje ne tik dėl to, kad duotumėte kitiems, bet tam, kad jus pastebėtų pastorius“.

„Tikrai, tikrai sakau jums, jūs norite šito darbo ne todėl, kad norite daugiau duoti, kaip jūs sakote žmonėms, o dėl to, kad jūsų ego pakiltų ir išsipūstų“

„Tikrai, tikrai sakau jums, jūs neinate į trečiadienio vakaro tarnavimus tik dėl to, kad priimtumėte iš Manęs, jūs einate, nes tikitės, kad pastebėsiu šitas jūsų papildomas pastangas ir būsiu priverstas atsakyti į jūsų maldos poreikį“.

„Tikrai, tikrai sakau jums, jūs nepaslinkaujate tik todėl, kad priartėtumėte arčiau manęs, bet taipogi dėl to, kad numestumėte 10 kilogramų“.

Tikrai tikrai sakau jums... užpildykite patys. Vienintelis skirtumas tarp Jono 6 skyriaus ir dabar yra tai, kad šiandien savyje mes turime Šventąją Dvasią, kuri nori būti išgiršta ir švelniu tyliu balsu prašo ištyrinti motyvus.

Kaip jūs reaguosite, jei mūsų motyvo ištyrinimas reiškia, kad kažkas su netyrais motyvais gauna poziciją, kurios jūs norėjote? Ar jūs džiaugsitės savo širdyje, kad šiandien daug daugiau ūgtelėjote kaip krikščionis, ar gedėsite, kad pozicija prarasta?

Atskirkite vyrus nuo berniukų – vėl apie kepalus / žuvis žmones

Kartą Jėšua pasakė, kad jie seka Jį ne dėl to, kad Jis yra Mesijas, bet dėl to, kad Jis pasirodė esąs neišsenkantis maisto tiekėjas. Jis mokė juos, kad kepalai ir žuvis yra simboliai to, jog Jis yra neišsenkantis amžinojo Gyvenimo šaltinis. Jis mokė, kad Mozės mana buvo ne tik maistas, bet taip pat amžinojo gyvenimo simbolis.

Tai panašu į žmones, kurie seka Jėzumi „prisikabinę virkštelėmis?“ Atrodo, kad Jis yra neišsenkantis... tiekėjas. Tai tie, kurie naudoja Dievą ir žmogų, kad gautų tai, ko nori.

Jėšua visada nori per Šventąją Dvasią nukreipti mus ištyrinti savo motyvus, išskeldamas mūsų bjaurius netyrus motyvus tiesiai mums prieš veidą, suteikdamas mums galimybę juos atmesti ir pasirinkti Gyvenimą, žingsnis po žingsnio judėti į brandą, darant vis daugiau ir daugiau pažangos. Kai kurie pasirenka išmintingai, o kai kurie pasirenka tarnauti Dievui dėl neišsenkančio aprūpinimo žemiškais dalykais.

Tie žmonės sekė Jėzumi visą kelią aplink ežerą ir daugelis nusekė Jį į miestą vis dar nepakeitę motyvų, taigi, galiausiai tam buvo padarytas galas žodžiais vietinėje sinagogoje:

„Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžintąjį gyvenimą...“ (6:54)

Jei jie būtų norėję ištyrinti savo motyvus, JIE būtų padarę išvadą apsprendžiančią jų likimą, net jei jų protai būtų nesupratę palyginimo. Bet daugelis nenorėjo keisti savo motyvų: „Nuo to laiko DAUG JO MOKINIŲ pasišalino ir daugiau su Juo nevaikščiojo. (Jie nebuvo tik „sekėjai“ ir „slampinėtojai“, bet Kristaus MOKINIAI).

Mes nežinome ar Petras suprato viską, ką Jėšua pasakė, bet mes žinome, kad Jis atsitraukė ir pasižiūrėjo į didesnį paveikslą, kuris padėjo ištyrinti motyvus ir nustatyti savo tikrąsias vertybes. Jėšua pasakė dvylikai: „ Ar jūs taip pat pasitrauksite?“ Tada Petras atsakė Jam: „Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius! O mes tikime ir esame tikri, kad tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus“ (6:66-69)

Viešpats vis dar prašo mūsų nešokti nuo uolos kartu su kitais, kurie įsižeidė ir Jį paliko; Jis vis dar prašo mūsų nustatyti mūsų tikrąsias vertybes, ir ištyrinti motyvus. Ar tu tas, kuris šokinėja, ar tu mokiniys?

Motyvai motyvai

Jėšua pasakė, kad Šventoji Dvasia įves mus į visą **tiesą**. Ta tiesa taip pat reiškia, tą bjaurią tiesą apie mūsų savanaudiškus motyvus ir ego. Kiek daug iš mūsų pradėjo kaip mokiniai mylėdami Dievą, bet kelyje prisikabino siekius ir virkšteles, kai kurie net iki tokio lygio, jog mano, kad Dievas jiems tarnauja arba, kad tikėjimas skirtas tam, kad gautume dalykus iš Jo, arba jie mano, kad tikėjimas gali priversti Jį daryti dalykus arba Jis yra priemonė tapti turtingu.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kai aš mokiausi Biblijos mokykloje, dirbau naktinėje pamainoje parduotuvėje. Kuomet keisdavosi pamainos ir būdavo sutikrinami pinigai ir kasos kvitai, tuomet kita pamaina pradėdavo savo darbą su grynais pinigais kasoje.

Vieną dieną, kai mūsų šeimai labai trūko pinigų, baigiantis pamainai kasoje radau 20\$ per daug. Aš tučiuojau pagalvojau, kad Dievas laimina mane tais \$20, ir aš galiu įsidėti juos į kišenę, galvodamas kaip jie padės nusipirkti maisto tą savaitę, bet aš atmečiau tokias mintis ir užrašiau į sąrašą tuos pinigus teisingai. Šventoji Dvasia akimirksniu iškelė man prieš akis mano motyvus, ir aš atsakiau tinkamai, atmesdamas mano poreikį ir mintis sudvasinti nelegalų aktą Dievo vardu, kad pateisinčiau savo nusikaltimą.

Turtingas jaunas valdytojas

Kai jaunas valdytojas atėjo pas Jėzų, jis pasakė: „Gerasis mokytoju, ką aš turiu daryti, kad turėčiau amžiną gyvenimą?“ Dauguma praleidžia faktą, kad Jėšua tučiuojau atskleidė Jo tikrąjį poreikį ir problema: „Kodėl vadini mane geru? Nėra nei vieno gero, tik Dievas!“ (Mato 19:16-22).

Kitais žodžiais tariant, Jėšua klausė jo; vadindamas mane geru, ar tu vadini mane Dievu? Mes perskaitome vieną sakinį ir pradėdame kitą per 10 sekundžių niekada nesusimąstydami, kad tai buvo tikras pokalbis, su pauzėmis, apmąstymais, atsakymais, ir vyko tam tikrą laiką. To pasekoje mums nepavykdavo suvokti, kad tai vyko ne sekundes, bet minutes – tos pauzės ir pasikeitimai pažymėti mums brūkšneliais ir kableliais arba skliausteliais. Ar tu vadini mane Dievu, nes pavadinai mane geru? Pauzė, laukia atsakymo, jokio atsakymo, taktikos pakeitimas.

Nesėkmė atsakyti reiškė, kad jaunuolis, nenorėjo atvirai susitvarkyti su tikruoju motyvu ir tikra meile turtams, taigi Jėšua turėjo kalbėtis su juo kitu būdu: „Eik ir parduok visa, ką turi ir išdalink tai vargšams, ir turėsi turtą danguje, tada ateik ir sek paskui mane“. Vyras nuėjo šalin nuo Jėzaus, nes jis buvo turtingas.

Tikra problema buvo tai, kad vyras norėjo tarnauti Dievui mylėdamas pinigus ir statusą, ir niekada nesuvokdamas širdimi, kas yra Jėšua. Kadangi jis tiesiai neatsakė, ar Jis tiki, kad Jėšua yra Dievas, Viešpats atidengė jo motyvus ir liepė jam susitvarkyti, sakydamas parduoti viską dėl turtų danguje IR tapti Jėzaus mokiniu. Jei jis būtų tai padaręs, jis būtų ištyrinęs savo širdį ir pradėjęs tarnauti Dievui be jokių prisikabinusių virkštelių, labiau už viską vertindamas dangų – tiesiog tyra meilė Dievui.

Žmonės nori girdėti Dievo balsą ir patirti įvairius dvasinius išgyvenimus, ir tai nėra blogai, bet tiesa tokia, kad Jis dažniausiai kalba mums giliai viduje, prašydamas nuskaistinti tai, į ką mes susitelkiame, nuskaistinti motyvą, nuskaistinti meilę.

Kitą savaitę apie tai, kaip Viešpats veda mus šitais keliais.

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Šventoji Dvasia ir uola. 5 dalis

John Fenn, 2013 m. gegužės mėn. 17 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

Ar tu gali įsivaizduoti, kad prašai draugo: „Kai aš būsiu išvykęs, ar nupjausi mano žolę, palaistysi mano augalus, pamaitinsi mano šunį, tikrinsi mano pašto dėžutę?“ o jis atsako: „Ne viską, bet aš tikrinsiu tavo pašto dėžutę!“

Tai nuviltų, ar ne? Jėšua (Jėzus) ir Petras turėjo panašų nuviliantį pokalbį.

Dvi meilės rūšys

Jono 21:15-19 Jėšua du kartus paklausė Petro, ar jis Jį myli. Abu kartus čia panaudotas graikiškas žodis „agapė“. Agapė – tai besąlygiška, už kitus gyvybę atiduodanti meilė. Bet Petras abu kartus atsakė

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

naudodamas graikišką žodį „phileo“, kuris reiškia žemesnę meilės rūšį, geriausio draugo meilę, švelnią prisirišančią meilę.

Ne viską, Viešpatie, bet aš tikrinsiu tavo pašto dėžutę.

Jėšua ir vėl prasiskverbia iki tikrojo širdies motyvo, bandydamas, parodydamas, mėgindamas – lyg išgrynindamas Petro širdį ir ruošdamas jį po mėnesio įvyksiančioms Sekminėms ir aukos gyvenimui. Jėšua paklausė 2 kartus „Petrai, ar myli mane besąlygiškai?“ Bet 2 kartus Jis gavo tą patį atsakymą: „Aš myliu Tave kaip geriausią draugą“.

NE tokio lygio meilės Jėšua ieško ir dabar. Nors Jis vis dar duoda Petruį tą įsakymą po kiekvieno atsakymo: „Ganyk mano avis“. Kaip įdomu, kad nors Petras nepakilo iki tokio meilės lygio, kurio reikalavo jo pašaukimas, Jėšua vis tiek jį pašaukia – ar mes nesame lygiai tokie patys? TAIP!

Jeigu jūs galite daryti tai, ką Jis pašaukė jus daryti, tai parodo, kad jūs sukūrėte tą pašaukimą, nes Jis visada duoda pašaukimą, kuris neįmanomas žmogui, kad šlovė atitektų ne jums, bet Dievui.

Mes esame Petras

Jėšua yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis mūsų klausia, kaip mes Jį mylime – tai yra šios serijos nagrinėjama tema, Jis klausia įvairiais būdais, vesdamas ir kviesdamas mus iširti širdį, motyvus iki kulminacinio klausimo: „Kas jums yra svarbiausia; Aš ir dangus, ar judėjimas kartu su minia nuo uolos?“

Yra toks pasakojimas apie vieną krikščionių susirinkimą namų bažnyčioje TSRS. Kareiviai įsiveržė pro duris su nukreiptais ginklais ir sušuko: „Visi, kas ne krikščionys gali išeiti“. Dauguma greitai pasišalino, bet keli liko, labai išsigandę dėl to, kas gali nutikti. Kai kareiviai nuleido ginklus ir žmonės išėjo, vadas pasakė: „Pagaliau mes suradome kelis tikrus krikščionis“ ir jie prisijungė prie garbinimo, Biblijos studijų ir diskusijos. Ar tu norėtum būti tarp tų, kurie išėjo, ar tarp tų, kurie pasiliko?“

Petras ir Jėšua jau pažinojo vienas kitą 3,5 metų, ir Jo klausimas buvo užduotas po prisikėlimo, taigi Jėšua jautėsi patogiai klausdamas Petrą dabar, po to ką mes praėjome, po viso to, ką tu matei, girdėjai ir darei, ar tu myli mane besąlygiška meile, tokia, kad gali guldyti savo gyvybę dėl manęs, „agape“ meile?

Mes žinome, kad Petras nuoširdus ir atviras – ką jūs matote taip ir yra – taigi jis atsakė atvirai: „Aš nemyliu tavęs besąlygiškai, aš myliu (phileo) kaip draugą.“

Agape ir phileo

Agape yra meilė, kuri apibūdina Tėvo meilę savo Sūnui Jono 17:26, ir kaip Tėvas „taip pamilo pasaulį, kad atidavė Savo viengimį Sūnų“ iš Jono 3:16. Tai yra besąlygiška meilė, kuri visiškai priklausoma nuo meilės davėjo; todėl agape priėmėjas nieko negali padaryti, kad pakeistų, formuotų, ar kitaip paveiktų meilę, kuria jis yra mylimas.

Kita vertus, phileo meilė reiškia „švelnus prisirišimas“ ir žodis naudojamas apibūdinti „švelniam prisirišimui“ tarp apaštalo Jono ir Jėšua, kaip tarp draugų. Prisiminkite, Jonas buvo prisiglaudęs prie Jėšua per pietus Jono 13:23 – tai meilė tarp geriausių draugų.

Du kartus Jėšua paklausė, ar Petras turi tą giliausią meilę Jam, ir du kartus Petras atsakė – ne.

Jeigu tu nesi pasiruošęs pakilti iki mano lygio, Aš nusileisiu iki tavo lygio

Trečią kartą Jėšua nusileidžia, kad pasiektų Petrą ten, kur jis yra: „Ar tu phileo mane, ar myli mane kaip draugą?“ Petras buvo sukrėstas, kad yra klausiamas trečią kartą, ar jis myli Viešpatį, bet atsakė taip pat, kaip ir anksčiau: aš sakiau tau, kad myliu Tave kaip draugą! - galvodamas, kad pagaliau įtikino Viešpatį.

Štai kodėl Jėšua nedelsdamas pranašauja apie tai, kaip Petras mirs – sakydamas subtiliai, bet galingai, kad Petras galiausiai pasieks agape meilę Jam, kai pasens ir jis bus nukryžiuotas taip, kaip Viešpats buvo nukryžiuotas.

Aš buvau sužavėtas Viešpaties malone. Tada, maždaug apie 32 AD, Petras dar nemylėjo Viešpaties agape meile. Nors Jėšua pasakė jam, kad kai pasens, jis pamils. Petras mirė maždaug 66 AD, po 34 metų, ir Viešpats pasakė, kad jis pasieks agape meilę Jam, netgi jei tada jis tokios meilės dar neturėjo. Nuostabi meilė!

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kitas požiūris

Kitu požiūriu į šį pasikeitimą, Petras manė, kad mylėti Viešpatį kaip geriausią draugą yra daugiau nei agape. Aš myliu tave kaip savo geriausią draugą! Manyti, kad phileo yra aukščiau už agape nėra teisinga, nors gali būti, kad būtent tai jis tada ir norėjo pasakyti: aš myliu tave švelniai kaip savo geriausią draugą!

Bet tai reiškia, kad iš tiesų, iš tiesų jis nesuprato Jėzaus požiūrio, kuris nesikeitė su jo istorija per visas evangelijas. Taigi Jėšua sutiko jį ten, kur jis buvo, ir trečią kartą paklausė, ar jis myli Jį kaip draugą!

Tai vyksta ir šiandien – Viešpats liečia pačią širdį klausdamas, kokia meile mes Jį mylime, arba mes visiškai nesuprantame, ką Jis bando mumyse padaryti. Kiek kartų mes prašydavome susitvarkyti su kažkuo, kas mus įskaudino, bet Jis atrodo ignoruodavo mūsų prašymą ir nukreipdavo žvilgsnį į mūsų širdį prašydamas atleisti ir daryti jam gera! Ach! Tiesiog pamokyk juos Viešpatie ir neprašyk manęs susitvarkyti su savo širdimi! Ach!

Brolijos gyvenimas

Kai 1976 metais persikėliau į studentų broliją Indianos Universitete, ten aš sutikau kelis krikščionis. Aš maščiau, kokie nuostabūs visi šie žmonės – kokie jie rimti krikščionys šitose Universiteto brolijose ir seserijose. Kai kurie mūsų, ir aš tarp jų, čia ruošėsi studijuoti, nes ir mano tėtis taip pat kažkada buvo šioje brolijoje. Taigi, aš buvau sujaudintas kuomet sutikau, kaip man atrodė, tikrus tikinčiuosius.

Mano pasaulis buvo supurtytas, kuomet pirmaisiais studijų metais per savaitinį ketvirtadienio alaus vakarėlį aš pamačiau vieną iš jų girtą koridoriuje su mergina iš seserijos. Tada kitas vėliau papasakojo, kaip viena iš seserijos merginų atėjo į jo kambarį ir nusirengė. Jis paklausė mūsų: „O ką aš turėjau daryti? (Tą naktį, be abejo, viskas tuo ir nesibaigė)

Iš 8 krikščionių namuose, tik mes 2 išlaikėme mūsų gyvenimo kryptį. Pagunda buvo šokti nuo uolos kartu su kitais krikščionimis mano brolijos nariais, bet aš to nedariau. Barbara buvo metais jaunesnė, todėl grįžo namo baigti vidurinės mokyklos, ir aš manau, kad tai padėjo man pasilikti susitelkus.

Mes susirašinėjome laiškais (tada dar nebuvo elektroninio pašto ir žinučių), ir kai mes matėme kaip kiti flamingai šokdavo nuo uolos, mes tyrinėjome save, ar tai teisinga ar ne, ir kaip vieniši tikintieji atsisakydavome sekti paskui kaimenę. Mes galėjome išlikti stiprūs, nes mylėjome Viešpatį ir dangaus nuomonę labiau nei mes mylėjome žemės ir žmonių nuomonę.

Apibendrinimas

Šitoje serijoje mes matome bendrą temą apie tai, kaip Viešpats bando ir parodo žmogaus širdį, ir ta tema yra apie dangaus vertinimą daugiau nei žemės.

Jis yra tas pats ir šiandien, klausia mūsų apie mūsų tikrąsias vertybes, apie tai, kas Jis yra mums. Bet kas Jis yra kiekvienam iš mūsų, tai keitėsi per eilę metų. Nei vienas iš mūsų nepradėjo savo kelionės su Viešpačiu mylėdamas Jį agape meile. Mes buvome išgelbėti, nes mes ieškojome Tiesos, arba buvome tragiškoje situacijoje, kurią tik Dievas galėjo pakeisti, ar dėl kitų priežasčių. Mes progresavome nuo Jo pažinimo iki Jo kaip draugo meilės, ir daugelis pasiekė meilę, apie kurią Jėšua klausė Petro: Agape meilę.

Tai visą gyvenimą trunkantis procesas, nes kiekvieną kartą, kai mes renkames daryti tai, kas yra teisinga, mes vis daugiau guldome savo gyvenimus dėl Jo, parodydami, kad vertiname dangaus mąstymą labiau nei mūsų pačių.

Nešokite nuo uolos su minia, įsitvirtinkime savo svarbiausiuose įsitikinimuose ir vertybėse, ir leiskite joms nubrėžti liniją, kurios niekada neperšoksite, net jeigu ir visi draugai šoktų nuo uolos. Kitą savaitę nauja serija „Didelis paveikslas“.

Laiminu jus!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com